

Danmark, sin danske indfødsret ved det fyldte 22. år, medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Indfødsretten fortabes således ikke, hvis den pågældende på et tidspunkt har haft bopæl i Danmark.

Bopæl i andet nordisk land i mindst 7 år sidestilles med bopæl i Danmark, og således kan bopæl i et andet nordisk land i sig selv medføre, at dansk indfødsret ikke fortabes. Der kan henvises til indfødsretslovens § 10 A, stk. 3.

Selvom en person aldrig har haft bopæl her i landet, fortabes dansk indfødsret efter praksis på området ikke, hvis den pågældende inden sit 22. år har opholdt sig samlet mere end et år i Danmark. I disse tilfælde anses opholdstiden i sig selv at indebære, at den pågældende har samhørighed med Danmark. Også kortere ophold kan indebære, at dansk indfødsret ikke fortabes, hvis opholdet er udtryk for særlig samhørighed med Danmark. Der kan være tale om aftjening af værnepligt, højskoleophold, uddannelsesophold eller tilbagevendende ferieophold af nogen varighed.

Under omstændigheder, hvor dansk indfødsret efter bestemmelsen normalt ville fortabes, kan Integrationsministeriet efter ansøgning indgivet inden det 22. år tillade, at indfødsretten alligevel bevares. Bedømmelsen af, om indfødsretten alligevel kan bevares, afgøres konkret fra sag til sag. Der lægges ved bedømmelsen navnlig vægt på den pågældendes danskundskaber, omfanget af ferieophold o.lign. i Danmark og kontakten til Danmark i øvrigt, f.eks. gennem brevveksling med danske slægtninge eller kontakt til danske kredse i udlandet.

Fortabelse af dansk indfødsret i medfør af § 8 omfatter også den pågældendes børn, medmindre de derved bliver statsløse.

3. Forholdet til internationale konventioner

3.1. Erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring

3.1.1. Den nordiske overenskomst om statsborgerret

Danmark, Finland, Norge og Sverige indgik den 15. januar 1969 en nordisk overenskomst vedrørende statsborgerret (»den nordiske aftale«). Aftalen har siden 1998 også omfattet Island. Den oprindelige aftale er løbende blevet afløst af nye nordiske aftaler, hvoraf den nugældende er fra 14. januar 2002.

Det følger af aftalen, at bopæl i et andet nordisk land i et vist omfang ligestilles med bopæl i Danmark i forbindelse med afgivelse af erklæring.

Således ligestilles bopæl i et andet nordisk land med bopæl i Danmark ved anvendelse af indfødsrets-

lovens § 3 i det omfang, bopælstiden ligger 5 år forud for erklæringens afgivelse og forud for den erklærendes fyldte 16. år.

Endvidere ligestilles bopæl i et andet nordisk land indtil det fyldte 12. år med bopæl her i riget ved anvendelse af indfødsretslovens § 4.

Disse bestemmelser fra aftalen findes i indfødsretslovens § 10 A, stk. 1 og stk. 2.

Aftalen indeholder endvidere bestemmelser om nordiske statsborgeres særlige adgang til at opnå eller generhverve dansk indfødsret ved erklæring. Disse bestemmelser er gennemført i dansk ret med indfødsretslovens § 10 B og § 10 C.

De nævnte bestemmelser i indfødsretslovens §§ 3, 4, 10 B og 10 C er omtalt ovenfor under pkt. 2.1.2.

Det fremgår af aftalen, at erhvervelse af statsborgerskab i medfør af de bestemmelser, som er gennemført i dansk ret ved indfødsretslovens § 10 B og § 10 C, kan gøres betinget af, at den, som afgiver erklæring, godtgør, at den pågældende derved mister sit statsborgerskab i andre stater.

Der anføres ikke i aftalen noget om muligheden for at begrænse dobbelt statsborgerskab i relation til de bestemmelser, som har berøring med indfødsretslovens § 3 og 4.

Efter aftalen skal hver part snarest underrette de øvrige parter om ændringer i dens statsborgerretsgivning, som har betydning for aftalen. Parterne skal snarest herefter i fællesskab overveje, hvorvidt sådanne ændringer skal foranledige ændringer i aftalen.

3.1.2. FN-konventionen af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed

Danmark ratificerede den 6. juni 1977 FN-konventionen af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed.

Danmark er efter konventionen forpligtet til under visse omstændigheder at give indfødsret til statsløse personer født her i landet. Det kan dog stilles som betingelse, at den pågældende altid har været statsløs, at ansøgning indgives mellem det fyldte 18. år og det fyldte 21. år, at den pågældende har haft fast bopæl i en nærmere fastsat periode, der højst må være 5 år umiddelbart før ansøgningens indgivelse eller 10 år i alt, og ikke er fundet skyldig i en forbrydelse mod statens sikkerhed eller er idømt fængselsstraf på 5 år eller derover for en strafbar handling.

Erklæringsbestemmelsen i indfødsretslovens § 3 tager bl.a. sigte på at opfylde Danmarks forpligtelser efter konventionen.